

A szellemekről semmi bizonyosat nem tudok

*A szellemekről semmi bizonyosat nem tudok.
De ismerek egy elkárhozott testet:
tévelyeg, könny nélkül zokog,
szomorúsága fáj neki
egy szerelemtől kiürült házban;
elkárhozott test, tévelygő, magányos,
önnönmaga kísértete
nem tűzre vágyik, hanem gyöngédségre,
szavakra, amelyek szavak csupán,
szomorúságból kitalált s elismételt szavak;
én ezt a szellemet jól ismerem,
egyedül van s olyan, mint egy gyerek,
egy gyerek, aki a zuhogó esőben
más vizeket idéz fel, más verseit annak a másiknak
aki hét évvel ezelőtti önmagam,
és most, a fene megette, most az égvilágon semmi:
a kísértet saját magát falja fel
míg az eső veri, csak veri egyre, folyvást,
az ablakot.*

ROBERTO FERNÁNDEZ RETAMAR

A másik

(1959. január 1.)

*Mi, akik életben maradtunk,
kiknek tartozunk a túlélésért?
Ki halt meg helyettem a cellában,
kinek a szívét fúrta át
a golyó, amit nekem szántak?
Melyik halott helyett élek?
Őrzöm a csontját csontjaimban,
szemeit kiszúrták; szemembe
költözött a tekintete,
és ez a kéz, mely nem övé,
és ez a kéz, mely az enyém sem,
tört szavakat vet a papírra.
Hogyne élne tovább a holt?*